

Heiliging

J.C. Ryle
(1816-1900)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977 of HSV. Vertaling door M.V.

“Heilig hen in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid”
“Want dit is de wil van God: uw heiliging”
Joh. 17:17; 1 Thess. 4:3

“... de heiligmaking, zonder welke niemand de Heere zien zal” Hebr. 12:14

Het onderwerp heiliging is er een waar velen, zo vrees ik, een grondige afkeer van hebben. Sommigen verachten het zelfs. Het allerlaatste wat zij zouden willen is een “heilige” te zijn, of een “geheiligd” mens. Maar het onderwerp verdient het niet van uit dat gevoel behandeld te worden. Heiliging is geen vijand maar een vriend.

Heiliging is van het grootste belang voor onze zielen. Als de Bijbel de waarheid spreekt, is het zeker zo dat tenzij wij “geheiligd” zijn, wij niet gered zullen worden. Er zijn drie dingen die volgens de Bijbel absoluut noodzakelijk zijn voor de redding van elk mens in het Christendom. Deze drie zijn:

rechtvaardiging, wedergeboorte en heiliging

Alle drie komen tezamen in het kind van God - hij is zowel wedergeboren, gerechtvaardigd als geheiligd. Hij die één van deze drie mist is geen waar christen, en iemand die in die toestand sterft zal niet gevonden worden in de hemel.

Nu, wat bedoelt de Bijbel wanneer hij spreekt van een “geheiligd” mens? Heiliging is het inwendige geestelijke werk dat de Heer Jezus Christus in een mens werkt door de Heilige Geest, wanneer Hij hem roept om een waar gelovige te zijn. Hij wast niet enkel zijn zonden in Zijn eigen bloed, maar Hij scheidt hem ook af van zijn natuurlijke liefde voor de zonde en de wereld. Hij legt een nieuw principe in zijn hart en maakt hem praktisch godvruchtig in het leven. Het middel waarmee de Geest dit werk teweegbrengt is meestal het Woord van God, alhoewel Hij soms in Zijn voorzienigheid kwellingen en bezoeken aanwendt “zonder Woord” (1 Petrus 3:1). Het subject van dit werk van Christus door de Heilige Geest wordt in de Schrift een “geheiligd” mens genoemd.

Hij die veronderstelt dat Jezus Christus voor Zijn volk slechts leefde, stierf en opstond om te voorzien in hun rechtvaardiging en vergiffenis van zonden, heeft nog veel te leren. Of hij het weet of niet: hij onteert onze gezegende Heer en maakt van Hem slechts een halve Redder. De heer Jezus heeft alles ondernomen wat de zielen van Zijn volk nodig hebben: niet enkel om hen te bevrijden van de zondes Schuld door Zijn verzoenende dood, maar ook van de *heerschappij* van hun zonden, door in hun harten de Heilige Geest te stellen - niet enkel om te rechtvaardigen maar ook om hen te heiligen. Hij is dus niet enkel hun “gerechtigheid” maar ook hun “heiliging”:

“Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing” (1 Kor 1:30).

Laat ons lezen wat de Bijbel verder zegt:

“En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd zijn in de waarheid” (Joh. 17: 19).

“Mannen, heb uw eigen vrouw lief, zoals ook Christus de gemeente liefgehad heeft en Zich voor haar heeft overgegeven opdat Hij haar zou heiligen” (Ef. 5: 25-26).

“Hij heeft Zichzelf voor ons gegeven, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en voor Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken (Titus 2: 14).

“Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout; opdat wij, aan de zonden afgestorven zijnde, voor de gerechtigheid leven zouden” (1 Petrus 2: 24).

“En Hij heeft u ... nu ook verzoend, in het lichaam Zijns vleeses, door de dood, opdat Hij u heilig en onberispelijk en onbestraffelijk voor Zich zou stellen” (Kol. 21-22).

Laten we de betekenis van deze vijf teksten zorgvuldig overdenken. Deze woorden leren overduidelijk dat Christus niet minder de heiliging onderneemt dan de rechtvaardiging van Zijn gelovend volk. *Beide* zijn gelijk voorzien want “Hij heeft mij in een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is” (2 Sam. 23:5), waarvan de bemiddelaar Christus is. In feite wordt Christus op een plaats genoemd: “Hij, Die heiligt”, en Zijn volk: “zij, die geheiligd worden” (Hebr. 2:11).

Het onderwerp dat wij bespreken is van zulk een diep en veelomvattend belang dat het van alle zijden moet beschermd, gezuiverd en uitgewerkt worden. Een doctrine die nodig is voor het behoud kan nooit te zuiver ontwikkeld of genoeg in het licht geplaatst worden. De verwarring opruimen tussen doctrines en doctrines en de precieze relatie uittekenen tussen waarheden en waarheden in ons geloof, is een manier om de accuraatheid te bewaren in onze theologie. Ik zal daarom niet twijfelen om voor mijn lezers een reeks van verwante stellingen of verklaringen uit de Schrift voor te leggen, waarvan ik denk dat ze nuttig kunnen zijn voor het definiëren van de exacte natuur van heiliging.

1. Heiliging, dan, is het onveranderlijke *resultaat van die vitale eenheid met Christus* dat ècht geloof aan een Christen geeft - “Ik ben de Wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht” (Joh. 15:5). De rank die geen vrucht voortbrengt is geen levende rank van de wijnstok. De eenheid met Christus die geen effect heeft op hart en leven is louter een formele eenheid, en die is waardeloos voor God. Het geloof dat geen heiligende invloed heeft op iemands heden is niet beter dan het geloof van demonen. Het is een “dood” geloof omdat het “alleen” staat. Het is niet de gave van God. Het is niet het geloof van Gods uitverkorenen. In 't kort: waar er geen levensheiliging is, daar is geen echt geloof in Christus. Echt geloof werkt door liefde. Het noodzaakt een mens om naar de Heer toe te leven vanuit een diepe zin van dankbaarheid voor de verlossing. Het doet hem voelen dat hij nooit teveel kan doen voor Hem die voor Hem stierf. Door dat hem veel werd vergeven, heeft hij veel lief. Hij die door het bloed gereinigd is, wandelt in het licht. Hij die een echt levende hoop heeft in Christus, die reinigt zichzelf zoals Hij zuiver is (Jak. 2:17-20; Titus 1:1; Gal. 5:6; 1 Joh. 1:7; 3:3).

2. Heiliging, is het *resultaat en de onafscheidelijke consequentie van wedergeboorte*. Hij die is wedergeboren en tot een nieuw schepsel werd gemaakt, ontvangt een nieuwe natuur en een nieuw levensprincipe, en leeft een nieuw leven. Een wedergeboorte waarbij men zorgeloos in zonde leeft, of wereldlijk, is een wedergeboorte die niet in de Schrift wordt genoemd.

“Een ieder, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren” (1 Joh. 2: 29)

“Hij die uit God geboren is doet de rechtvaardigheid” (1 Joh. 3: 9-14)

“Al wat uit God geboren is, overwint de wereld” (1 Joh. 5: 4-18)

Samengevat: waar geen heiliging is, daar is geen wedergeboorte, en waar geen heilig leven is, daar is geen nieuwe geboorte. Dit is een harde uitspraak voor velen, maar hard of niet, het is Bijbelse

waarheid. Van hem die uit God is geboren staat duidelijk geschreven: “Zijn [Gods] zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren” (1 Joh. 3:9).

3. Heiliging, is het enige zekere *bewijs van de inwoning van de Heilige Geest* dat essentieel is voor redding. “Maar zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe” (Rom. 8:9). De Geest ligt nooit te slapen en ligt nooit zonder werk in de ziel. Hij maakt Zijn aanwezigheid bekend door de vrucht die Hij opbrengt in hart, hoedanigheid en leven. “De vrucht van de Geest”, zegt Paulus, “is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid” (Gal. 5:22). Waar deze dingen gevonden worden, daar is de Geest; waar deze dingen ontbreken, zijn mensen dood voor God. De Geest wordt vergeleken met de wind, en zoals de wind, kan Hij niet gezien worden door menselijke ogen. Maar juist zoals wij weten dat er wind is door het effect dat die heeft op golven, bomen en rook, zo kunnen wij weten dat de Geest in een mens aanwezig is door het effect dat waargenomen wordt. Het is onzin te veronderstellen dat wij de Geest hebben als wij niet “wandelen in de Geest” (Gal. 5:25). Wij kunnen erop vertrouwen als een positieve zekerheid dat waar er geen heilig leven is, daar ook geen Heilige Geest is. Het zegel dat de Heilige Geest op de kinderen van Christus plaatst, is heiliging.

“Want zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods”
(Rom. 8: 14)

En alleen zij.

4. Heiliging, is het *enige zekere merkteken van Gods verkiezing*. De namen en aantallen van de verkozenen zijn een geheime zaak die God wijselijk in Zijn eigen macht houdt, en ze worden niet aan de mens geopenbaard. Het is ons in deze wereld niet gegeven de bladzijden te lezen van het Boek des Levens, en te zien of onze namen daarin staan. Maar als er één ding helder en duidelijk neergeschreven werd over uitverkiezing, dan is het dit wel: dat uitverkoren mannen en vrouwen gekend worden en onderscheiden zijn door hun heilige levens.

Er werd uitdrukkelijk geschreven dat dezen zijn:

“Uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, **in de heiligmaking** des Geestes” (1 Petrus 1:2)

“Verkoren tot zaligheid **in heiliging** van de Geest en geloof in de waarheid” (2 Th. 2:13)

“Te voren verordineerd, **het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig** te zijn” (Rom. 8:29)

“Uitverkoren in Hem vóór de grondlegging van de wereld, **om heilig en onberispelijk te zijn** voor Hem in de liefde” (Ef. 1:4)

Vandaar dat toen Paulus de werking van het “geloof”, de “liefde” en volhardende “hoop” zag bij de Thessalonicenzen, hij toen zei:

“Wij weten immers, geliefde broeders, van uw verkiezing door God” (1 Th. 1:3-4).

Hij die bluft over zijn verkiezing door God, terwijl hij naar wil en gewoonte in zonde leeft, bedriegt zichzelf en spreekt gemene godslastering. Uiteraard, het is moeilijk te weten wat mensen werkelijk zijn, en velen van hen die een vrij behoorlijke uitwendige indruk geven, kunnen uiteindelijk blijken hypocrieten te zijn. Maar waar er niet enige verschijning van heiliging duidelijk is, daar mogen we vrij zeker zijn dat er geen uitverkiezing is.

5. Heiliging, *is iets dat altijd zal gezien worden*. Zoals het Hoofd van de Kerk, van waaruit het ontspringt, kan heiliging niet verborgen worden. “Want iedere boom wordt uit zijn eigen vrucht gekend” (Lukas 6:44). Een waar geheiligd persoon kan zo bekleed zijn met nederigheid dat hij in zichzelf niets ziet dan zwakheid en gebrek. Zoals Mozes die, toen hij van de berg kwam, niet zag dat zijn gelaat straalde. Zoals de rechtvaardigen in de machtige parabel van de schapen en de bokken, kan hij niet zien dat hij iets waardigs heeft gedaan in het oog van zijn Meester: “Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien, en gespijzigd...?” (Matt. 25:37). Maar of hij het nu zelf ziet of niet, anderen zullen in hem altijd een klank, smaak, hoedanigheid en levensgewoonte zien dat anders is dan bij andere mensen.

Het idee van een “geheiligd” mens, terwijl er in zijn leven geen heiligheid kan opgemerkt worden, is platte nonsens en een misbruik van woorden. Het licht kan erg zwak zijn, maar als er maar een sprankje is in een donkere kamer, zal het gezien worden. Een leven kan erg zwak zijn, maar als het hart maar een klein beetje klopt, zal dat gevoeld worden. Hetzelfde is waar bij de geheiligde mens: zijn heiliging zal iets zijn dat gevoeld en gezien wordt, alhoewel hij het misschien zelf niet begrijpt. Een “heilige” waarin niets kan gezien worden dan wereldlijkheid of zonde, is een soort monster dat niet in de Bijbel gevonden wordt.

6. Heiliging, is *iets waarvoor elke gelovige verantwoordelijk is*. Terwijl ik dit zeg wil ik niet mis begrepen worden. Ik beweer dat elk mens op aarde aansprakelijk is voor God, en dat alle verlorenen sprakeloos zullen zijn, en geen excuus kunnen aanvoeren, op de laatste dag. Elk mens heeft de macht om schade te lijden aan zijn ziel (Matt. 16:26). Gelovigen zijn bijzonder verantwoordelijk en gebonden aan een bijzondere verplichting om een heilig leven te leven. Zij zijn niet als de anderen dood, blind en niet vernieuwd: zij staan levend voor God, en hebben licht, kennis en hebben een nieuw principe werkzaam binnenin hen. Wiens fout is het wanneer zij niet heilig zijn maar zichzelf gebleven. Op wie kunnen zij een blaam werpen wanneer zij niet geheiligd zijn? God die hen een nieuw hart en een nieuwe natuur heeft gegeven, heeft hen ontzet van alle excuus als zij niet leven tot Zijn eer.

Dit is een punt dat teveel vergeten werd. Een mens die betuigt een waar christen te zijn, terwijl hij stilstaat, tevreden met een erg lage graad van heiliging (als hij al iets heeft), en koeltjes zegt dat hij “er niets aan kan doen”, is een erg meelijwekkend figuur en erg onkundig. Laten wij waken voor deze zinsbegoocheling. Het Woord van God richt zijn voorschriften altijd aan gelovigen als dat zij aansprakelijk zijn en verantwoordelijke wezens. Als de Verlosser van zondaars ons vernieuwende genade schenkt, en ons roept door Zijn Geest, kunnen wij er zeker van zijn dat Hij van ons gepastheid verwacht, niet dat wij gaan slapen. Dit vergeten veroorzaakt juist dat vele gelovigen de Heilige Geest bedroeven en het maakt hen tot nutteloze, jammerlijke christenen.

7. Heiliging, is *iets dat groeit*. Een mens kan stap voor stap opklimmen in heiligheid en in een bepaalde periode van zijn leven méér geheiligd zijn dan in een andere. Meer gerechtvaardigd dan toen hij tot bekering kwam kan hij niet worden, maar hij kan dat wel meer aanvoelen. Meer geheiligd kan hij zeker wel zijn, want elke genade in zijn nieuwe hoedanigheid kan versterkt, vergroot en verdiept worden. Dit is de duidelijke betekenis van het laatste gebed van onze Heer voor Zijn discipelen toen Hij de woorden “Heilig hen” gebruikte; en van Paulus’ gebed voor de Thessalonicenzen: “En moge de God van vrede Zelf u geheel en al heiligen” (Joh. 17:17; 1 Thess. 5:23). In beide gevallen impliceert de uitdrukking duidelijk de mogelijkheid van toenemende heiliging; terwijl een uitdrukking als “rechtvaardig hen” nergens in de Schrift wordt toegepast op een gelovige, omdat hij niet méér gerechtvaardigd kan worden dan hij al is.

Ik kan nergens in de Schrift enige machtiging vinden voor de doctrine van “toegewezen heiliging”. Dit is een leer die volgens mij tot boze consequenties leidt. En het is een doctrine die botweg de ervaring tegenspreekt van alle eminente christenen. Als er een punt is waarover Gods heiligste heiligen overeenstemmen dan is het wel dit: dat zij meer zien, meer weten, meer voelen, meer doen, meer berouwen, meer geloven, naarmate zij verder gaan op hun geestelijke levenspad, en in proportie tot hun graad van innige wandel met God. Kort gezegd: zij “wassen op in de genade”, zoals Petrus gelovigen opdraagt te doen, in overeenstemming met Paulus’ woorden:

“Maar **wast op in de genade** en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus” (2 Petrus 3: 18)

“Verder, broeders, vragen wij u dringend en roepen wij u er in de Heere Jezus toe op, dat u, zoals u van ons ontvangen hebt hoe u moet wandelen en God behagen, daarin **nog meer overvloedig** wordt” (1 Thess. 4: 1)

8. Heiliging, is *iets wat afhangt van een ijverig gebruik van de Schriftuurlijke middelen*. Wanneer ik spreek van “middelen” heb ik in gedachten bijbellezen, privaat gebed, regelmatige aanwezigheid op openbare aanbidding, het luisteren naar bijbelprediking en regelmatige deelname aan het Avondmaal des Heren. Iemand die achteloos is voor zulke dingen moet nooit verwachten veel vooruitgang te boeken in de heiliging. Ik kan geen verslag vinden van enige eminente heilige die deze dingen veronachtzaamde. Deze zijn de aangestelde kanalen waardoor de Heilige Geest verse voorraden van

genadegaven voor de ziel kan aanbrengen, en ze versterken het werk dat Hij is begonnen in de inwendige mens. Laat mensen dit een “wettische” leer noemen, als zij dat willen, maar ik zal me er nooit van weerhouden te verklaren dat er geen “spiritual gains without pains” bestaan: geen geestelijke voordelen zonder moeiten. Ik zou evengoed kunnen aannemen dat een landbouwer voorspoedig zal zijn terwijl hij na het zaaien van zijn veld er verder niet meer naar omziet tot aan de oogst, als dat ik zou verwachten dat een gelovige veel heiligheid zou verkrijgen terwijl hij niet ijverig is in het lezen van de Bijbel, het bidden en het benutten van zijn zondagen. Onze God is een God die met middelen werkt, en Hij zal nooit de ziel zegenen van die mens die pretendeert zo geestelijk te zijn dat hij het zonder die middelen kan stellen.

9. Heiliging, is *iets dat bij een mens veel inwendige geestelijke conflicten kan teweegbrengen*. Met conflicten bedoel ik een strijd in het hart tussen de oude natuur en de nieuwe, het vlees en de geest, die men beide vindt in elke gelovige (Gal. 5:17). Een diep besef van strijd, en een groot mentaal onbehagen, vormen geen bewijs dat een mens niet geheiligd is. Eerder integendeel, ik geloof dat ze gezonde symptomen zijn van onze toestand, en ze bewijzen dat wij niet dood zijn maar levend. Een waar christen is er een die niet enkel gewetensvrede heeft, maar ook strijd vanbinnen. Hij kan gekend zijn door zowel zijn strijd als zijn vrede. Door dit te zeggen vergeet ik niet dat ik de zienswijzen tegenspreek van sommige welmenende christenen, die vasthouden aan de doctrine van “zonde-loze perfectie”. Ik kan dat niet vermijden. Ik geloof dat hetgeen ik zeg bevestigd wordt door de taal die Paulus spreekt in het zevende hoofdstuk van Romeinen. Dat hoofdstuk beveel ik mijn lezers aan om het nauwkeurig te bestuderen. Ik ben blij dat dit niet de ervaring beschrijft van een onbekeerd mens, of van een jong en onvast christen, maar wel van een ervaren heilige in nauwe gemeenschap met God. Alleen zo’n mens kan zeggen:

“Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar de inwendige mens” (Rom. 7:22)

Ik geloof bovendien dat wat ik zeg bewezen is door de ervaring van alle meest eminente dienaren van Christus die ooit geleefd hebben. Het volle bewijs ervan is te zien in hun verslagen, hun autobiografieën en hun levens. Dit alles gelovende zal ik nooit aarzelen mensen te zeggen dat inwendige conflicten geen bewijs vormen dat een mens niet heilig is, en dat zij niet moeten denken dat zij niet geheiligd zijn omdat zij zich niet vrij weten van inwendige strijd. Zulke vrijheid zullen wij ongetwijfeld in de hemel bezitten, maar wij zullen die nooit genieten op aarde. Het hart van de beste christen, zelfs op zijn best, is een veld dat bezet is door twee rivaliserende kampen, en de “rei [= gezelschap] van twee heiren” (Hoogl. 6:13).

10. Heiliging, is *iets wat een mens niet kan rechtvaardigen maar wel God behagen*. Dit mag wonderlijk lijken maar het is waar. De heiligste daden van de heiligste heilige die ooit leefde zitten alle min of meer gevuld met gebreken en onvolmaaktheden. Ze zijn zowel defectief in hun motief als in hun uitvoering, en op zichzelf zijn ze niets beter dan “schitterende zonden” die Gods toorn en veroordeling verdienen. Te veronderstellen dat zulke daden de strengheid van Gods oordeel kunnen doorstaan, een verzoening zijn voor zonden en de hemel verdienen, is gewoonweg absurd:

“Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden ... Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet” (Rom 3:20, 28).

De enige rechtvaardigheid waarmee wij voor God kunnen verschijnen is de rechtvaardigheid van een ander - de volmaakte rechtvaardigheid van ons Substituut en Vertegenwoordiger: Jezus Christus de Heer. Zijn werk, en niet ons werk, is ons enige toegangsbewijs voor de hemel. Dit is een waarheid die wij koste wat kost moeten vasthouden.

Toch leert de Bijbel duidelijk dat de heilige daden van een geheiligd man, alhoewel onvolmaakt, God welbehagelijk zijn.

“En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet; want aan zodanige offeranden heeft God een welbehagen” (Hebr. 13:16)

“Gij kinderen, weest uw ouders gehoorzaam in alles, want dat is de Heere welbehagelijk” (Kol. 3:20)

“En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, omdat wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem” (1 Joh. 3:22)

Laat dit nooit vergeten worden want het is een erg vertroostende leer. Net zoals een ouder gelukkig is met de inspanningen van zijn kind dat hem wil behagen, alhoewel het maar wat madeliefjes plukte, zo is onze Vader in de hemel blij met de arme prestaties van Zijn gelovige kinderen. Hij kijkt naar het motief, het principe en de intentie van hun daden, en niet louter naar hun kwantiteit en kwaliteit. Hij ziet hen als leden van Zijn eigen geliefde Zoon.

11. Heiliging, is iets dat absoluut noodzakelijk is *als getuigenis van onze hoedanigheid op de grote oordeelsdag*. Het zal dan volkomen nutteloos zijn te pleiten dat wij geloofden in Christus, tenzij ons geloof enig heiligend effect heeft gehad en gezien werd in onze levens. Bewijs, bewijs, bewijs, zal het enige zijn dat gewenst is wanneer de oordeelstroon wordt gezet, wanneer de boeken worden geopend, wanneer de graven hun huurders opgeven, wanneer de doden worden aangeklaagd voor de balie van God. Zonder enig bewijs dat ons geloof in Christus echt was, zullen wij enkel opstaan om veroordeeld te worden. Ik kan geen bewijs vinden dat in die dag zal toegestaan worden, dan heiliging. De kwestie zal niet zijn hoe wij praatten en wat wij betuigden, maar wat wij deden. Laat geen mens zichzelf bedriegen op dit punt. Als er iets zeker is aangaande de toekomst, dan is het zeker dat er een oordeel zal komen; en als er iets zeker is aan dat oordeel, is het zeker dat de mens zijn “werken” en “doen en laten” zal onderzocht en overwogen worden (Joh. 5:29; 2 Kor. 5:10; Op. 20:13). Hij die veronderstelt dat werken van geen belang zijn, omdat ze ons niet kunnen rechtvaardigen, is een erg onwetend christen. Tenzij hij zijn ogen opent, zal hij aan den lijve ondervinden dat als hij voor de balie van God verschijnt zonder enig bewijs, hij beter niet was geboren.

12. Heiliging, tenslotte, is *absoluut noodzakelijk, om ons te oefenen en voor te bereiden voor de hemel*. Veel mensen hopen naar de hemel te gaan wanneer zij sterven, maar weinigen doen de moeite om na te gaan of zij wel van de hemel zouden genieten als zij daar zouden komen. De hemel is in wezen een heilige plaats; al zijn inwoners zijn heilig; hun bezigheden zijn heilig. Om echt gelukkig te zijn in de hemel is het duidelijk dat wij enigszins moeten geoefend zijn en gereedgemaakt voor de hemel terwijl wij nog op aarde zijn. Het idee van een vagevuur na de dood, dat de zondaars zal omvormen tot heiligen, is een leugenachtige uitvinding van mensen en wordt nergens in de Bijbel gevonden. Wij moeten heiligen zijn in dit leven, indien wij heiligen willen zijn in de heerlijkheid.

Het favoriete idee van velen, dat stervende mensen niets nodig hebben dan absolutie en vergiffenis van zonden om ze klaar te stomen voor de grote verandering, is een grondige zinsbegoocheling. Wij hebben zowel het werk van de Heilige Geest nodig als het werk van Christus; wij behoeven zowel vernieuwing van de harten als het verzoenende bloed; wij behoeven zowel geheiligd te worden als gerechtvaardigd.

Men hoort dikwijls mensen op hun doodsbed zeggen: “Ik wil maar dat de Heer mijn zonden vergeeft, en mij te ruste neemt”. Maar zij die zulke dingen zeggen vergeten dat de hemelse rust uitermate nutteloos is als zij geen hart hebben om ervan te genieten! Wat zou een ongeheiligd mens in de hemel kunnen doen, als hij er met veel geluk zou binnenraken? Confronteer uzelf met deze vraag en geef er een gepast antwoord op. Geen mens kan mogelijks gelukkig zijn in een plaats waar hij niet in zijn element is, en waar rondom hem niets geschikt lijkt voor zijn smaak, gewoonten en hoedanigheid. Als een adelaar gelukkig is in een ijzeren kooi, als een schaap gelukkig is in het water, als een uil gelukkig is in de middagzon, als een vis gelukkig is op droog land - dan, en niet anders, zal ik erkennen dat de ongeheiligde mens gelukkig zou kunnen zijn in de hemel.

Ik leg deze twaalf stellingen over heiliging hier neer in de sterke overtuiging dat ze waar zijn, en ik vraag allen die deze pagina's lezen om ze goed te overpeinzen. Elk van deze punten zou uitgebreid en grondiger kunnen behandeld worden, en elk van deze verdienen persoonlijke overweging. Sommige zouden kunnen betwist en tegengesproken worden, maar ik twijfel eraan of één kan verworpen worden. Ik vraag u enkel om ze een faire en onpartijdige aanblik te geven. Ik geloof in mijn geweten dat ze mensen kunnen assisteren in het bereiken van heldere zienswijzen over heiliging.